

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 12. Ljubljana, 1. decembra 1910. XVIII. tečaj.

Vasovanje svete noči.

Sveta noč je prišla
v mojo sobo v vas,
pa mi je pogledala
radostno v obraz,
pa mi je povedala,
da zdaj svet je čas.

Sveta noč je prišla
k meni v vas v srce,
pa mi obudila je
sanjice sladké, —
duša zaprosila je
vroče prošnje te:

„Oj, poromaj, sveta
noč, pod vsaki krov,
solze z lic obriši vsem,
kaži pot jim nov,
v srca pa zapiši jim
božji blagoslov!“

Bogumil Gorenjko.

Na počitnice!

Tiste dni, ko se je bližal konec šolskega leta, so prišli župnik k Novakovim in so rekli očetu: „No, kaj bo pa z vašim Janezkom? V šolo ga dajte, da se priučí nemščine, potem pa v gimnazijo z njim! Nadarjena glavica je!“

„Ne vem, če je kaj. I, kam pa naj ga dam?“ je vprašal gospodar Novak skrbno.

„I, v Novo mesto; najprej v ljudsko šolo, potem pa v gimnazijo. — Ali ste ga vprašali, če bi želel iti?“ so rekli spet župnik.

„Ga nisem še. Janezek, Janezek,“ je poklical Novak.

Janezek, dečko kakih devetih let, je urno prišel v vežo, nekako plaho potegnîl klobuk z glave, ko je uzrl gospoda župnika in pogledal očeta, kaj bi radi.

„Janezek, gospod pravijo, da bi te dal v Novo mesto v šolo; ali bi želel iti?“ so vprašali oče.

„Bi; zakaj ne,“ je odgovoril sinko in postrani pogledal gospoda. Že sam je dostikrat mislil, kako lepo bi bilo, če bi šel v šole in bi več vedel kot drugi in bi potem druge poučeval in jim dajal svet; in enkrat, če bi kaj postal, bi bil veselje in opora svojih staršev; vzel bi jih k sebi, in lep večer življenja bi imela oče in mati. Že sam je večkrat mislil, pa bal se je povedati; sedaj pa je vse tako lepo prišlo. —

Gospod župnik so obljubili, da bodo preskrbeli hrano zastoj, dali so Janezku par naukov, kako naj se vede v mestu, stisnili še očetu roko in odšli.

Kdo je bil ta dan srečnejši kakor naš Janezek? Urno je stekel na njive k materi, povedal veselo novico. Malo neverjetno so gledali mati; ko pa jim je povedal vse povrsti, so ga objeli, in solza materine ljubezni jim je kanila na lice.

Morda je bila to solza veselja, da bo njih sin jedel kruh, ki bo laže zaslužen kot je njihov; morda je bila to solza upanja, da bo njih sin stal nekda.

pred oltarjem Gospodovim kot svečenik, kar so mati tolikrat in tolikrat natihem želeli; morda pa je bila to solza skrbi in strahu, da se ne bi izgubil njih sin v tujini, da ga ne bi morda zvalila zmota na mračna pota, ki jih je toliko v tujini. — —

Urno je minilo šolsko leto, urno se je pomikal teden za tednom brezskrbnih počitnic. Ali za Janezka niso bile počitnice brezskrbne. Ne! Še nikoli ni imel toliko skrbi v svoji mladi glavici. „Kako bo tam v tujem mestu? Kako bo v šoli? Kako na stanovanju?“ Vse to ga je skrbelo, dasi je bilo že vse preskrbljeno. Gospod župnik in oče sta šla kmalu v Novo mesto, dobila sta stanovanje na lepem kraju med zelenimi vrti, hrano so preskrbeli gospod župnik pri nekem svojem prijatelju zastonj, in tudi glede šole je bilo vse urejeno. Zapisala sta ga v četrti razred ljudske šole.

V vseh teh skrbeh so minule počitnice hitro kakor še nobene, in že je bil tu zadnji teden, in že je bil tu dan, ko se je bilo treba ločiti od rojstne hišice.

Lepo jasno jutro se je razpelo nad Tisovcem, rojstno vasico Janezkovo; ali v Janezkovem srcu ni bilo tako jasno. Sredi sobe je stal lep, nov, rumenopobarvan kovčeg. Mati so še enkrat odprli pokrov in vse preložili, da bi videli, če so morda še kaj pozabili. Težko jim je bilo pri srcu, ko so prekladali lepo oprano perilo, in skrivna solza jim je včasih kanila na lice. Na vrh so nasuli še debelih, žarnordečih jabolk, zaklenili kovčeg in dali ključek Janezku, ki je sedel pri mizi in si brisal solze.

Pred hišo je kopala kobila pred kolesljem in nestrpno čakala, da pride gospodar in požene.

„No, bomo šli!“ so rekli oče in nesli kovčeg na voz. Mati so še prekrižali sinka z blagoslovljeno vodo, mu dali še par naukov in ga poljubili. Jokal je Janezek, in tudi materi so prišle solze v oči. In kako bi jim ne! Saj se poslavlja sinko tja daleč k neznanim ljudem v tuje mesto, in kdove, kako se mu bo godilo.

„Ala, zdaj pa kar brž na voz,“ so veleli oče in naredili z bičem križ pred vozom. Janezek je še enkrat poljubil mater in sedel na voz, oče pa poleg njega.

Zamahnilo so oče z bičem po zraku, in že je stekla kobila izpred veže po gladki, beli cesti. Mati so šli na vogal in gledali za vozom. Tudi Janezek je gledal nazaj. Zamahnila sta še z rokami v slovo, nato pa je izginil voz za ovinkom. — — —

Nekako tesno je bilo Janezku pri srcu, ko je tako hitro ostala za njim domača vasica, ko se je tako hitro vozil mimo njiv in travnikov, kjer je tolikokrat hodil z materjo. Kakor bi ga vabile bele cerkvice s hribov, se mu je zdelo, kakor bi ga pozdravljale in klicale, naj ostane v tej lepi dolini. A voz se ni ustavil, enakomerno je tolkla podkev ob tlak, enakomerno so drdrala kolesa po cesti. Menjavale so se vas za vasjo, ki jih Janezek še nikdar ni videl, polja, zalake, travniki in lepi dolenjski grički z belimi cerkvicami. Oče so razlagali sinku, kako se pravi tej in oni vasi, temu in onemu hribu, povedali to ali ono prigodbico, ki so jo doživeli v tem ali onem kraju. — Novak je namreč kdaj mnogo vozaril tod in je bil povsod znan. — A Janezek se ni razvedril, ampak se je držal žalostno in je samo prikimal ali odkimal, če so ga oče kaj vprašali.

Še pred poldnem — dasi sta enkrat ustavila — sta zagledala Novo mesto. Visoko izmed hiš se je dvigal na gričku stolp kapiteljske cerkve kakor velik prst, ki kaže v nebo. Pripeljala sta se do široke Krke in zavila čez dolgi most v mesto. Janezek še ni videl nikdar niti tretjine tako široke vode in že je mislil vprašati očeta, če je to mogoče morje ali vsaj kako jezero.

Z vozom sta zavila v gostilno koncem mesta, izpregla kobilo in zanesla kovčeg na stanovanje. Nato sta šla malo ogledat po mestu in okolici. Janezek se je čudil visokim hišam, pred občinsko hišo, ki ima stolpič, je vprašal, jeli to morda cerkev. Na svoje veliko začudenje je zvedel, da ni, in da je v drugih mestih mnogo hiš s stolpiči. Šla sta tudi na Kapitelj in odtu ogledala okolico.

Res, krasna si, dolenjska stolica! Okroginokrog te objema široka Krka, kakor zelen pas. Na jug se razprostirajo rodovitna polja in vrtovi z belimi vasicami in cerkvicami. Odzad pa stojijo visoki Gorjanci in te ločijo od Bele krajine. Proti severu pa so posejani vinski griči z belimi zidanicami, sredi med njimi Trška gora z belo cerkvico. Res, krasna si, dolenjska stolica, raj lepe Dolenjske!

Ko so oče razkazali Janezku vse to, sta se spet vrnila na stanovanje. Priporočili so ga gospodinji, naj skrbi zanj kakor druga mati, nato pa so se poslovili od sinka. „Nič ne hodi z mano, da se ne bi potem izgubil, čeprav ni veliko mesto — zate je veliko. Priden bodi, moli rad, pa gospodinjo ubogaj,“ so rekli, dali gospodinji še nekaj denarja, češ: „za take može ni dobro, če imajo sami denar“, podali še Janezku roko in šli . . .

Sedaj je bilo Janezku šele hudo, ko je ostal sam. Tako kislo se je držal v kotu lepo pobarvane sobice, da bi se sam sebe ustrašil, če bi se bil pogledal v ogledalu.

Šel je na vrt. Za malo časa se je res raztresel in ogledoval rože, ki jih še ni videl nikdar. Lepe rdeče korčke, tam zopet bele, modre, rumene. Najbolj pa mu je ugajala trta, ki se je prepregala ob zidu, polna lepega črnega grozdja. A spomnil se je zopet, da ni doma, in nekaj mu je stisnilo srce kakor z mrzlo roko. Sedel je v uto, vso obrastlo z divjo trto, naslono glavo na kamenito mizo, in debele solze so mu začele polzeti po licih in padati na mrzlo mizo . . .

Težko se je Janezek privadil tujemu mestu. Tožilo se mu je po domači hišici, po tisti beli vasici ob vznožju zelene gore, po tratih, njivah in poljih. V šoli je prišel med čisto nove tovariše, ki se jim ni mogel privaditi; tudi mu ni šlo od začetka nič kaj gladko v šoli, in spoznal je, da je nemščina presneto težek jezik. Marsikatera solza mu je pritekla, preden se je privadil. Pa pogum in dobra volja vse premaga. Nekaj poguma mu je dala gospodinja, dobra postarna

ženica, nekaj so mu dali sostanovalci, večji študentje, veseli fantje, dva Belokranjca in en Ribničan. Z vso pridnostjo se je tudi sam poprijel učenja, in šlo mu je vedno bolje. In počasi se je privadil na tuje mesto, dasi so mu vedno uhajali spomini tja v belo vasico ob vznožju zelenega gozda

In tako se je počasi pomikal čas naprej.

Rdeči korčki, bele rože in modre astre so ovenele na vrtu, listje trt je orumenelo, polagoma umiralo in palo na tla, vsa narava je hirala počasi, polagoma in se oblekla v žalno obleko jeseni. Prišel je žalostni praznik vernih duš, prišel je advent, in Janezek je začel šteti dneve do Božiča.

In res, počasi so tekli dnevi naprej, a pretekli so le. Že je prišel zadnji večer. Janezek je kupil lepih pastirčkov za jaslice in zlatih niti za okraske. Hej, tako radosten ni šel Janezek še nikdar spat kakor danes. A spat ni mogel. Lepe sanje so hodile okrog njegove postelje: Kako je doma, kako dela jaslice, kako so ga mati veseli, kako gredo k polnočnici. Vse to se je vrstilo v lepih podobah drugo za drugim. Premetaval se je, včasih je napolglasno vzdihnil. Zjutraj se je zbudil že ob petih in ni mogel več zaspati. Vstal je in nestrpno čakal, da pride polosma ura, ko gre to leto zadnjič v šolo. V šoli ni hotela ura naprej in ni hotela. Kakor večnost se je vlekla ura za uro. Nazadnje vendar pozvoni, ura udari poldne, odmolili so — še nikdar niso tako raztreseno molili, pa kdo bi jim zameril danes — pograbili so vsak svoje knjige in šli so veselo — kot še nikdar iz šole.

Pred šolo so že Janezka čakali oče, da se peljeta skupaj domov. To je bil Janezek vesel! To je bilo vprašanj, kako je doma, ali so mati zdravi, vse, vse!

Popoldne so kupili oče Janezku lepo suknjico. Ej, to se je Janezek ogledoval! Urno sta šla na stanovanje, nato še v gostilno, kjer so oče pustili voz; nato pa sta brž napregla, in že je stekla urna kobila z dvorišča.

Tako veselo se Janezek ni še nikdar vozil. Vse je bilo pokrito z belim snegom, ki je blestel v

medlih solnčnih žarkih, in stotere barve so se zlivale kakor v morje najrazličnejših bôj. Vse je bilo mirno-svečano in nekako praznično; slišalo se je samo cingljanje kraguljčkov na vratu kobile. In tudi v Janezkovem srcu je bilo vse praznično; samo zdajpazdaj je prevladalo radostno čuvstvo, da bi bil veselo zavriskal. Nato se je pa spet potopil v sladke, svečane misli. Kako morda mati sedé pri oknu in gledajo, kdaj se pripeljejo sani. Morda so odmaknili lonček z rožmarinom, da bi bolje videli. Vlečejo morda na uho, da zaslišijo cingljanje kraguljčkov. In res, ko bodo zaslišali, bodo morda šli na vrata, da prej vidijo sinka, ki ga niso videli že toliko časa. — Narejal je Janezek tudi načrt, kako bo napravil jaslice. Ej, v kotu, to bodo lepe, najlepše v vasi; tovariši jih bodo prišli gledat in se bodo čudili.

Zdrzil se je spet in vprašal očeta, če bosta kmalu doma. Nič mu ni tekla dovolj hitro kobila danes; on bi bil že rad v rojstni vasi pri dragi mami.

Polagoma je prihajal mrak, prižgala se je večernica, za njo druge zvezde, priplaval je ščip izza gore, hlad se je počasi zamenjal z mrazom. A Janezka ni zeblo, saj ga je grela topla suknjica, saj so ga še bolj grela gorka čuvstva, ki so mu polnila srečno srce.

Nastala je tema; v daljavi se je zasvetila drobna vasica, nad njo se je vilo par vijug dima v tankih belih kolobarčkih...

„Tisovec; ga vidiš?“ so rekli oče, in Janezek bi bil rad zavriskal.

Kobila je potekla hitreje, glasneje so zacingljali kraguljčki, in še večje je bilo hrepenenje v Janezkovem srcu.

Črezdalje bliže je prihajala drobna vasica, črezdalje hitreje je tekla kobila, saj je vedela, da pelja srečne ljudi domov...

Bogumil Gorenjko.

Spomini radostnih gorkih dni.

Na sveti večer.

Václav Kosmák — Jožef Gruden.

Pri Bregarjevih so imeli dva dečka pa eno deklico: petletnega Vladimira, štiriletno Ljudmilo, pa malega, šele pol leta starega Jaroslavčka. Ti otročički so bili pravo veselje babici, stari Bregarici. Oklenila se jih je babica s celo, nerazdeljeno nežnostjo; med njimi je bila sama zopet otrok; njih nedolžne oči so ji žarele v dušo kakor zvezdice, in njih radosten smeh je čaral tudi na njeno lice vesel smehljaj.

*
*
*

Sveti večer je. Zunaj pokriva sneg vso pokrajino; drevje na vrtu je polno ivja, ne gane se in leskeče v solnčnem svitu kakor sami briljanti. Tak vrt je krasen in obenem otožen kakor soha, izklesana od belega mramorja. In dasi še ni dolgo po južini, vendar stoji solnce že nad zapadom in lije svoje mile žarke poševno skozi okno v stanico; — saj je o Božiču tako sama noč.

Babica sedi v svoji sobi na udobnem naslanjaču blizu gorke peči in moli iz molitvenika božične litanije.

Preveč mraz je danes, da bi šla v cerkev.

Ko je odmolila, je poljubila podobico v knjigi, dela molitvenik predse na mizo in se zagledala vun v zasneženo pokrajino.

Kanarček v kletki je zažvrgolel.

„O preljubi moj ptiček!“ ga je pohvalila stara gospa, zagledavši se vanj, „le poj, le poj.“

Kanarček pa, kakor bi jo bil razumel, je jel prepevati, da se je razlegalo po sobi.

Babica ga je tiho poslušala, a oči je obrnila v kot, kjer so bile krasne jaslice na veliki, kakor oltar pregrnjeni mizi. V nižavi sami je bila zelena loka z belimi ovčicami. Sredi loke je pa stal hlev, v njem pa nebeška Mati, sveti Jožef pa Jezusček v jaslicah z zlato krono na glavi. Pastirci so klečali pred hlevom in se klanjali Odrešeniku. Nad hlevom se je razprostiralo

veliko mesto s krasnimi velikimi hišami. Pod mestom na levo je bila pa puščavnik, v njej križ in puščavnik z vrstico od zvončka v roki, na desno pa je stal mlin. Orjaške gore so se dvigale nad mestom, in na najvišjem vrhu so stali poleg čede ovčic štirje pastirji s piščalmi v rokah. V zraku nad njimi je pa plaval krasen angel z raztegnjenim trakom. Te jaslice je nalašč kupila babica od starega Polajnarja in jih dala postaviti skrivaj, da bi otroci ne vedeli. Kakšna radost, kakšno vriskanje, ko jih je privedla na sveti večer k razsvetljenim jaslicam!

V tem so se odprla vrata, in Vladimir pa Ljudmila sta planila v sobo. Za njima pa je prišla dekla Nežika.

„Babica, spet smo prišli gledat jaslice,“ je zaklical Vladimir.

Otroka sta hitela poljubljat babici roko, pa k jaslicam sta jo vlekla.

Vladimir je bil kaj ljubezniv deček. Imel je velike, razumne, modre oči, pa kratko pristrižene kostanjeve lase — zrl je človeka kakor mož. Ljudmila je bila precej manjša, okroglolična in je s črnimi očmi gledala nekam sanjavo. Lasje so bili tudi njej kratko pristriženi.

Oba sta dolgo moleč gledala jaslice in vso to večnolepo poezijo ter nežno milino, ki vonja iz betlehemske jaslice, pila z očmi kakor plje cvetica osvežujočo roso.

„O, babica,“ je povprašal čez nekoliko časa deček, „zakaj ne hodi danes tale mlinar z vrečo?“

„Viž ga no, ker je danes velik praznik, pa na praznik ne sme nihče delati,“ ga je poučila babica.

„No, pa malo naj le nosi ta mlinar moko, no,“ je odnehala babica. „Nežika, reci mu, naj dela.“

Nežika je stopila za jaslice, navila kolesovje in glej čudo: mlinsko kolo se je jelo vrteti, mlinar je šel iz mlina z vrečo na rami, na drugi strani je zazvonil puščavnik in kar je bilo najkrasneje: na vrhu gore so tisti štirje pastirji zagodli tako lepo, da je srce poskakovalo od veselja. Najlepši izmed njih je gibal z nogo, kakor bi dajal takt.

Od veselja so iskrile otrokoma oči, pile so, rekel bi, vsa ta čudesa in vso to krasoto; a kadar se je kolesovje izteklo, in se je ustavilo mlinsko kolo, je nehal puščavnik zvoniti in je utihnila godba, pa sta si otroka globoko oddehnila, deklica se je stisnila k babici, jo pogledala kvišku kakor svetnico, pa se ji dobrikala: „Babica, kako ste pridni!“

Babici je poskočilo srce od samega veselja, pa je hitro vzela otroka v naročje.

„Povejte no, še enkrat, babica,“ je moledoval Vladimir, „o Jezusčku in o pastircih.“

„Pa o angelcih,“ je pripomnila Ljudmila.

„Bom, če bosta, ljubčka moja, zapela tisto lepo pesem o pastircih, katero je vaju naučila Nežika,“ je pristavila babica.

„Bova,“ sta odgovorila oba otroka naenkrat.

„Torej sedita lepo sem, pa poslušajta.“

„V naročje, babica!“ je prosila Ljudmila.

„Kaj, v naročje? No, le dušica zlata.“

Vladimir je sedel k Nežiki, da bi bolje videl na babico, in starka je jela praviti oni ves svet prerajajoči in osrečujoči dogodek, ki bi bil najkrasnejša pravljica, da se ni zgodil v istini, ker se je pa v resnici zgodil, je najkrasnejši čudež Kralja in Gospoda neskončnega vsemirja, ki ga imenujemo — Bog. Pripovedovala je, kako je vsemogoči Bog poslal svojega edinega Sina k nam dol na zemljo, da bi nas odkupil, kako je ta Sin božji vzal nase oblačilo najrevnejšega berača, kako se je rodil v revnem hlevu, da ni imela božja Matí niti blazinice, niti zibelke, in kako je od mraza plakajoče Dete zavila v plenice in ga položila v jaslí.

„Ali Bog ni pustil svoj ga Sina brez slave,“ je pravila dalje babica. „Baš, ko se je Jezusček rodil, je sedel na straži pastir pri svoji čedi na gori za Betlehemom; drugi pastirji so pa spali v šotoru. Tisti pastir, ki je bil na straži, si je zakuril ogenj, da bi ga ne zeblo, pa sviral si je na piščal, da bi mu ne bilo dolgčas.“

„A babica, čemu niso gnali na noč domov?“ je vprašal Vladimir.

„Ker je bilo tako daleč. Ne vprašuj mnogo, ampak poslušaj! Kadar pa je tako pri ognju sedel in si sviral, je namah zagledal nad Betlehemom veliko svetlobo, kakor bi gorelo celo mesto. Ves prestrašen je hitel k šotoru, zbudil pastirje pa jim zaklical: „Prijetelji, vstanite, Betlehem gori!“ Brž so planili pastirji pokonci, pa nekam preplašeno so gledali nenavadno svetlobo. Tedaj je priletel angel k njim in jim oznanil: „Ne bojte se, pastirci, ne gori Betlehem; ampak oznanjam vam veliko veselje, ki bo za ves svet: Rodil se vam je Zveličar. Hitite v Betlehem, pa iščite! Našli boste Dete v plenice povito, pa položeno v jaslji; to je tisti Zveličar, njemu se klanjajte.“ V tem pa se je odprlo nebo, in slava nebeška se je pokazala, in angeli so priplavali na rožnih oblakih in so prepevali tako lepo, kakršnega speva še ni bilo, odkar svet stoji: „Slava Bogu na višavah in mir na zemlji ljudem, ki so dobre volje.“

Pastirji so popadali na kolena, gledali kvišku v nebo, prisluškovali spevu in ko so se zaprla nebesa in je utihnilo petje, so rekli drugdrugemu: „Prijetelji, pustimo vse tukaj, idimo v Betlehem, pa poiščimo Dete, ki nam ga je angel oznanil.“ In so šli še v temi dol v Betlehem, in ko se je zdanilo, so prišli k hlevu, kjer je ležal Jezusček. Zaslišali so njegov jok. — „Stojte, zdaj joka dete,“ jih je opomnil najstarejši in stopil v hlev gledat, ali ni tam Jezusčka. In res: Jezusček je ležal tam v jasliah na senu. In popadali so pastirji na kolena in mu zapeli krasno kolednico.“

„Kaj ne to, ki jo znam jaz?“ je vprašal Vladimir.

„Da, da, moj zlati. Poklekni lepo pred Jezusčka pa mu jo zapoj.“ Deček je poskočil in zaklical sestrici: „Milica, pojdi pet!“

In pokleknila sta otroka pred jaslice in sta sklenila ročice, in Nežika, klečeča za njima, je zapela naprej:

„Semkaj hitite, ptički, živalce,
Pevajte Detetu v jasliah: spi, spi, —
Náš Ješček, spi, spi.“

Deček je pel z glasom, jasnim kakor zvonček, a deklica je žlobudrala za njim z glaskom še neokretnim, kakor je vedela in znala.

Nežka je zapela drugo kitico:

„Semkaj, pomladni slavček in čižek —

„Joj, čižek!“ je vzkliknila Ljudmila še enkrat pa se z ljubkim nasmevom ozrla po babici.

Pesmico sladko zapojta: spi, spi, —
Náš Ješček, spí, spí.“

„Požvrgoleva čižek neutrudno,
Grlica vmes pogrljuje: spi, spi, —
Náš Ješček, spí, spí.“

„Kuka in kuka vmes kukavica,
Gruli golobček na jaslíh: spi, spi, —
Náš Ješček, spí, spí.“

„Zajček celo iz gozda priteče —

„Joj, zajček,“ je ponovila Ljudmila in se je od veselja na glas zasmejala.

K jaslicam revnim poklekne: spi, spi, —
Náš Ješček, spí, spí.“

Stari gospé so polzele solze svete radosti po licíh in zahajajoče solnce je lilo svojo zlato zarjo na to krasno skupino.

Kadar pa so dopeli, je prijela babica otroka k sebi: „Sam Bog vama daj srečo, ljubčka moja zlata! — Nekaj vama dam, ker sta tako lepo pela. Bi rada poprtnjaka?“

„Rada, rada, rada.“

„Nežika, daj jima ga. Torej, nata ga, pa pazita, da vama ne bodo padale drobtine na tla. Vedita, kadar leži drobtina na tleh, pa stopi človek nanjo, revica tako zaplaka, da jo sliši sam Bog v nebesih!“

Tri snežinke priletele . . .

Tri snežinke priletele
so na okence,
tri snežinke so se vsele
tam na okence
bolne naše Tinice.

Prva rekla je snežinka:
„Oj sirota, ljuba Tinka!
Jaz od majke sem pozdrav,
jaz sem majke žalostinka,
ki želi te k sebi v raj.“

Druga je snežinka rekla:
„Jaz sem božje Mamke dekla,
ki me k tebi je poslala,
da prinesem ti pozdrav
vroč pozdrav z nebá višav.“

Tretja rekla je snežinka:
„Draga moja, bolna Tinka,

kaj je blede tvoje lice,
kje so tvojih lic cvetice?!
Pa naj ti oko ne plaka
po minljivih cvetkah teh!
Majka tvoja nate čaka,
Majka božja nate čaka;
nate čakata obe.
Oj obriši si solze!“

Solnčece pa prisvetilo
je na okence
bolne Tinice.
A poslančice — snežinke
so se zasolzile
tam na oknu Tinice . . .
Tinka nasmehljala se,
v večni sen zaspala je . . .

Bogumil Gorenjko.

Padaj, sneg!

Padaj, padaj sneg
in pobeli breg
tamkaj za vasjo! —

Kaj bi korenjaki
taki kot smo mi
vedno le držali
gorke se peči!

Res je, da na prostem
oster brije mraz,
toda nas ne zmaga —
rdeč nam je obraz!

Torej padaj, padaj sneg
in pobeli breg,
da se na saneh
bodemo vozili
po ledenih tleh!

R. L. Košanov.

Rešitev zastavice v št. II.

Drevo.

Prav so uganili: Adamič Alojzij, dijak v Ljubljani; Fon Ivo, prvošolec, Olga, učenka II. razr. in Jožek, učenec III. razr. v Celju; Muri Jožek, Milka in Ivan, učenci na Jezerskem; Schneider

Viktor in Srečko, Vehovec Alojzij in Bogomil, dijaki v Novem mestu; Gnezda Mici, Treven Micika, Erjavec Mici, Jurman Mici. Novak Leopoldina in Poženel Ivana, učenke VII. razr. ljudske šole v Idriji; Ferenc Gabriela, Prelog Mar., Slekovec Jozefa, Strajšak Alojzija, učenke V. razr. pri Sv. Križu blizu Ljutomera; Gregorič Maksimilijana, Romana, Edvard in Milan, učenci v Ljubljani; Štrukelj Jožko, učenec IV. razr. na c. kr. vadbici v Ljubljani; Južnič Matija, Jakšič Matija, Marinč M., Marincelj Matija, Bauer Martin, Jurkovič Ana, Bukovec Amalija, Cetinski Ana, Bauer Ivana, Jurefič Marija, učenci in učenke v Fari pri Kostelu; Trpin Ivanka, Kočevar Milka, Pivk Mici in Pavla, Kalan Rozalka, Čuk Karla, Kumer Lucija, Jereb Ivana, Bizjak Rozalka, učenke VII. razr. v Idriji; Polenšek Marijan, učenec III. razr. v Radečah pri Zid. mostu; Miklavčič Andrej v Studenem; Medic Avgust, Šušteršič Anton, Vašič Viktor, Junc Jožef, Gebauer Frid., učenci v Novem mestu; Hebar Marija in Munda Antonija, učenki pri Sv. Tomažu pri Ormožu; Kumar Rudolf, dijak v Ljubljani; Fr. Kramar v Mateni pri Igu; Mihael Pustišek, davkarski sluga v Kozjem.

Odgovor na šaljivo vprašanje v št. 11.

Vožu otave.

Prav so rešili*: Adamič Alojzij, dijak v Ljubljani; Muri Jožek, Milka in Ivan, učenci na Jezerskem; Polenšek Marijan, učenec III. razr., v Radečah pri Zid. mostu; Fr. Kramar v Mateni pri Igu; Mihael Pustišek, davkarski sluga v Kozjem.

* Odgovor: „Drugemu vožu“ (sena) tudi še ugaja; naj bo tudi še: „Samemu sebi“.

Vabilo na naročbo.

Kar je „Angelček obetal pred letom, to je izpolnil v polni meri. Marljivo vas je preskrbljeval vsak mesec s koristnim pa tudi kratkočasnim berilom, v vezani in nevezani besedi, ter s prikupnimi slikami. Isto obeta tudi za prihodnje leto. Zato pa sme pričakovati, da mu ostanete zvesti vsi dosedanji naročniki ter mu privabite še mnogo novih.

„Angelček“ izhaja kot brezplačna priloga „Vrtcu“, a se lahko naroča tudi posebej za 1 K 20 h na leto. (Kdor naroči skupno 10 iztisov, dobi en izvod po vrhu). Prodajajo se tudi še poprejšnji tečaji, in sicer II.—XVIII. po 1 K v **Katoliški Bukvarni**. Naročnina za XIX. tečaj pa naj se pošilja z naslovom: **Anton Kržič, c. kr. profesor, ali pa upravništvo „Vrtca“ v Ljubljani (Sv. Petra cesta 78).**

Odgovorni urednik Anton Kržič, Tiskarna Katol. Tiskarna v Ljubljani.

